

sin Grund og uden nogensomhelst indskrænkende Betingelser, hvorimod de under Preussen inddragne Beboere, om de overhovedet paa Grund af de til Dannelsen af Jagtdistrikt m. v. knyttede Betingelser kunne udøve Jagten personlig, hvert Aar maa løse et Jagtkort mod en ret høj Betaling.⁷⁾

Kommissionens Flertal skal herefter udtale, at der efter dens Skøn ikke med Føje kan fremsættes nogen Anke imod de heromhandlede Jagtafgifter eller disses Størrelse.

Paa Forslag af Mindretallet, der ikke har kunnet tiltræde Flertallets Opfattelse, har Kommissionen imidlertid herefter anstillet Undersøgelser om de nærmere Vilkaar for den endelige Afløsning af de (i Henhold til de slesvigske Love af 1853 og 1854 fastsatte) Jagtafgifter, hvorpaa Kongeriget Preussen ifølge det ovenfor bemærkede fastholdt Kravet i 1873. Der kunde nemlig spørges om, hvorvidt disse Vilkaar mulig kunde tjene som Forbillede for den her foreslaaede Afløsning af de den danske Statskasse tilflydende Afgifter. Det maa vel bemærkes, at kun en Mindrepart af disse sidstnævnte Afgifter er fastsat i Henhold til de tidligere slesvigske Love af 1853 og 1854; største Delen af Afgifterne skylder tværtimod den danske Lov af 25. Marts 1851 sin Oprindelse, jvfr. ovenfor Side 218—21. Men denne Omstændighed synes af underordnet Betydning i denne Forbindelse. Thi samtlige Jagtafgifter udgøre jo dog Vederlaget for Ophævelse af det tidligere Regale, og der spørges jo nu kun om de nærmere Vilkaar for Afløsningen af dette (een Gang fastsatte) Vederlag.

Ifølge det for Kommissionen oplyste vare de nævnte Afløsningsvilkaar i Kongeriget Preussen følgende: I Henhold til Loven af 3. Januar 1873 skulde i Provinsen Slesvig-Holsten »alle faste Afgifter og Ydelser, der hæftede paa de i Henhold til Ejendomsret, Arverente, Arvefæste eller Arveforpagtning besiddede Grundstykker eller Rettigheder (Grund- eller Realbyrder) være at afløse«⁸⁾.

Vilkaarene vare noget forskellige efter Afgifternes nærmere Beskaffenhed. Med Hensyn til alle Pengeafgifter, der ikke svaredes som Vederlag for Overdragelsen af selve Ejendomsretten, Arvefæstet m. v., altsaa blandt andet med Hensyn til disse Jagtafgifter, var Regelen først den, at den forpligtede kunde endelig afløse Afgiften gennem kontant Betaling af det 18-dobbelte Beløb af den aarlige Ydelse⁹⁾.

⁷⁾ Det bemærkes ganske vist, at Indtægterne af Jagtkortene ifølge en Slutningsbestemmelse i den citerede § 32 tilflyde de forskellige kommunale Kasser (»Die Jagdscheinabgabe flieszt zur Kreiskommunalkasse, in der Stadtkreisen zur Gemeindekasse«, hvorved der altsaa kommer en Forskel frem fra det tilsvarende Retsforhold i Danmark — hvor Statskassen jo selv oppebærer Jagtafgifterne: men denne Forskel er dog naturligvis uden nogensomhelst Betydning i den her omhandlede Henseende. Det er i begge Lande Statsmyndighederne, der have bestemt, at der kan eller skal erlægges en Afgift for Udøvelsen af Jagten, og det er da kun en videre Beslutning af den samme Myndighed, naar der dernæst tages Bestemmelse om, *hvilken offentlig Kasse*, Jagtafgiften skal tilfalde. — Naar der i den omspurgte Henseende skal anstilles en Sammenligning mellem de ved Danmark forblevne Grundejeres Retsstilling og det tilsvarende Retsforhold i det afstaaede Hertugdømme, ligger det da ogsaa nærmest at søge den væsentligste Begrundelse i Hensynet til *Beboernes Økonomi*; men det er da selvindlysende, at det maa være de private Grundejere ganske ligegyldigt, om Betalingen gaar til den ene eller den anden af de offentlige Kasser. — I øvrigt bemærkes, at der nu ogsaa er lagt en meget betydelig Stempelafgift til Statskassen paa Jagtkortene.

⁸⁾ Lov 3 Januar 1871 § 1: »Alle beständigen Abgaben und Leistungen, welche auf eigen tümlich oder zu Erbziins, Erbfeste oder Erbpacht besessenen Grundstücken oder Gerechtigkeiten haften (Grund- oder Reallasten) sind nach den Vorschriften des gegenwärtigen Gesetzes ablösbar«

⁹⁾ Jvfr. herved § 34: »Feste jährliche Geldabgaben werden nach ihrem Jahresbetrage in Rechnung gestellt« . . .